

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO XXXV (29)

Štev. (No.) 49

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

9. decembra 1976

Levica ali desnica?

„Levičarski“ muslimani se bijejo z „desničarskimi“ kristjani v Libanonu. „Desničarski“ protestantski delavci streljajo na „levičarske“ katoliške delavce v Ulstru v Angliji. „Levičarski“ severnokorejski diktator Kim Il Sung napada „desničarsko reakcionarno“ ZDA. „Levičarski“ prevratneži sabotirajo „desničarski“ argentinski vojaški režim. „Levica“ proti „desnici“, „desnica“ proti „levici“... In še nekaj vmesnih stopenj: „sredinsko-leva“ diktatura tu, „sredinsko-desna“ diktatura tam; in od časa do časa beremo celo samo: „sredinska“ vlada...

Delitev političnih gibanj, struj in strank na „leve“ in „desne“ se je začela, kakor je znano, v dobi francoske revolucije povsem slučajno: v takratnem pariškem parlamentu, (ki nima nič skupnega z današnjimi parlamenti v demokratičnih državah) so se znašli „predstavniki ljudstva“ v boju za in proti monarhiji in se končno razdelili: tisti, ki so nastopali proti monarhiji, so se strnili na levi strani dvorane, oni, ki so zagovarjali obstoječi red, so se zbrali na desni strani dvorane. Porodili sta se „levica“ in „desnica“ v evropski politiki.

Moderni enciklopedični slovarji definirajo politično levico kot „radikalno skupino, ki se bori proti ohranjanju tradicij in za neprestano prenavljanje družbe in njenih ustanov“, politično desnico pa kot „skupino, ki se krčevito oklepa obstoječe družbene ureditve,“ in podobno.

Nobena od obeh definicij ni točna in ne odgovarja dejstvom modernega političnega razvoja, dasi površno misleča večina človeštva kar brez kriterija sprejema kot dejstvo, da se „levičarji“ borijo za napredek na vseh področjih človeškega udejstvovanja, „desničarji“ pa da napredek najmanj zavirajo, če že niso povsem proti njemu. Vsi „levičarsko“ usmerjeni propagandisti pa trdovratno molčijo o svojih načrtih brezbarvnega poenotenja človeške družbe, prav tako pa tudi o „desničarskih“ naporih za uveljavitev reda in miru, itd.

Če gre levičarjem predvsem za „neprestano prenavljanje družbe in njenih ustanov“, kam potem spadajo sovjetski kremeljski mogotci ali jugoslovanski komunistični diktator Tito? Oblastnike, ki bi bili bolj nasprotni „prenavljanju družbe in njenih ustanov“ si je pač težko predstavljati.

Kazno je, da mora tisti, ki hoče biti levičar, imeti nekaj več, kakor samo navdušenje za „neprestano prenavljanje družbe in njenih ustanov“. Nasprotovati mora, npr. „buržoaziji“, z nasiljem, če je treba. Prav tako mora nasprotovati „mednarodnemu kapitalu“, se pravi, nasprotovati mora ZDA. Pripadati mora gibanju, ki trdijo, da so kolektivistična in se truditi uničiti „stare družbene privilegije.“

V nedavni zgodovini smo imeli takšnega oblastnika. Bil je to Adolf Hitler. Nihče ne more zanikati, da je bil najbolj do skrajnosti radikalno zavzet „prenovitelj“ družbe, kar jih pozna moderna zgodovina. Toda iz razlogov, ki jih je težko razumeti, ga običajno označujejo za „desničarja“, namesto da bi ga označili za skrajnega levičarja, kar je v resnici bil.

Džingiskana, prav tako kakor Hitlerja, površni zgodovinarji označujejo za „desničarja“. Ali morda zato, ker da bi bil trdovratno branil stare tradicije? Zgodilo se je pač, da je Džingiskan živel v nepravem času. Če bi bil živel sedaj npr. v Afriki, bi ga prav gotovo proglasili za najodličnejšega levičarja. Njegovi Mongoli so bili organizirani na kolektivni bazi. Nihče ni takrat niti pomislil na „mongolsko buržoazijo“.

Kakor danes kubanski diktator Castro, bi tudi Džingiskan lahko trdil, da se bori za „narodno revolucijo“ in „osvoboditev“, kamor koli je pridrl s svojimi hordami. Ni bil imperialist, kajti marksisti trdijo, da so imperialisti samo kapitalisti.

Večina današnjega sveta si je vtepla v glavo, da sta ZSSR in Kitajska s svojimi sateliti na levi, Čile, Argentina in drugi takšni režimi na desni, vse ostalo pa nekje v sredini med obe-

TRIDESET LET NEKE LITERATURE

Pod gornjim naslovom je v „Katoliškem glasu“ dne, 25. novembra t. l. je pesnik Vinko Beličič napisal sledeči članek o razpravi dr. Tineta Debeljaka v jubilejnem Zborniku Svobodne Slovenije.

V uvodnih besedah pesnik prof. Beličič pove, da je prispel v Trst Zbornik Svobodne Slovenije 1976-1975. Pohvalno omenja celotno knjigo in pravi, da ga je najbolj pritegnil spis Tineta Debeljaka Trideset let emigracijske književnosti, ker mu je predmet precj znan iz osebnega nagiba. Nato poda sledeče misli:

Danes štiriinšestdesetletni Tine Debeljak, pesnik, esejist, kritik, urednik, zgodovinar, prevajalec in univ. profesor, je bil gotovo najbolj poklican, da predstavi slovensko emigracijsko književnost, v kateri je najvidnejše ime on sam. Delo ni bilo lahko, saj je bil navezan le na lastno knjižnico in na spomin; v argentinski prestolnici, kjer živi od prihoda v letu 1948, ni namreč nobene knjižnice, kjer bi bili zbrani vsi spisi izpod peresa slovenskih političnih emigrantov po 2. svetovni vojni. Toda vseh trideset povojnih let je zasledoval, spodbujal, celo omogočal to nenavadno literaturo in o nji sproti pisal.

Ob zbiranju gradiva so mu morale oči kot „iz ptičje perspektive“, kakor sam posrečno pravi, zaobjemati dobesedno vso zemeljsko oblo, po kateri danes živi naša kri v diaspori. Upošteval je raznolike kulturne, socialne, politične, gospodarske in druge momente, ki so pogojevali vznik, rast in razvejanost pisanja. Omejil se je na zgodovinski, predmetni opis, v vrednotenju se je le redko spustil.

Nastal mu je mozaik imen, naslovov in dejstev, nad katerim dobesedno strimimo. Ne moremo se dovolj načuditi vsestranski literarni delavnosti, ki jo je v tujini razvil slovenski človek, ko je 1945 odšel iz domovine, v kateri je zavladal komunizem — tisti človek, o katerem je O. Župančič 1948 prenapeljeno dejal, da „nima srca za slovensko kulturo.“

Uvod Debeljakovega prikaza navaja imena starejših in mlajših književnikov (leposlovcev in neleposlovcev), ki so se odtrgali od vsega, kar jih je priklopalo na domovino, in ranjeni od ljubezni do nje krenili na pot begunstva. Njih prva postaja so bila taborišča v Avstriji in Italiji (tu sta najbolj stopila v ospredje Rim in še bolj Trst, kjer je pod ZVU od 1945 do 1954 izšlo 68 knjig za slovenske šole in so pri 58 sodelovali begunski šolniki).

Našteti vsebinsko in namensko različni listi in knjižice so se že od vsega začetka pojavljali v taboriščih in se širili kot ciklostilne razmnoženice. Povezovali so ljudi, ki so v negotovosti čakali, da se razplete njih usoda. Vse to je trajalo do razselitve v nove domovine od 1948 dalje: v Argentino, v ZDA, v Kanado, v Avstralijo in še drugam. Peščica beguncev, ki je ostala na evropskih tleh, pa se je počasi vživljala v novo okolje.

Ko so se razmere uredile, so se časopisi in knjige lahko tiskali. Najprej nam Debeljak prikazuje, kako je zažvelo literarno delo v zamejstvu v Avstriji in Italiji (v Trstu in Gorici), nato nas popelje v evropsko zdomstvo: v Rim, v Anglijo, Francijo, Švico in Nemčijo.

Nova panorama se nam odpre v poglavju „Za oceani“. Tu je na prvem mestu seveda Južna Amerika in v nji Argentina, kamor je prišlo preko 6.000

ma skrajnostima. Takšna politična predstava sveta nima nobene veze s stvarnostjo. Če je levica to, kakor jo definirajo enciklopedični slovarji, potem morata biti ZSSR in Kitajska s svojimi sateliti skrajno desničarski državi, a ZDA, kjer je družba s svojimi ustanovami v neprestanem prenavljanju v kleščah prave revolucije, pa najbolj levičarska država na svetu.

In tudi če bi postavili „državljansko enakost“ za merilo med levico in desnico, ZSSR in Kitajska s svojimi sateliti še vedno ostajata daleč na desni od ZDA in večine zahodnoevropskih držav. Družba med življenjsko ravno

beguncev, med njimi veliko razumnikov, ki so se takoj posvetili organiziranemu delu. Prvih pet let so polagali temelje in na njih so z lastnimi močmi dosegli gospodarski in kulturni vzpon. Politični, verski, socialni in leposlovni listi, zborniki, knjige so v velikem številu prihajali med novonaseljence.

Iz želje po večji kakovosti je bila 1954 ustanovljena Slovenska kulturna akcija (SKA), ki je povezovala takorekoč vse zdomske kulturne ustvarjalce in jim omogočala, da se oglasijo bodisi v reviji „Meddobje“ bodisi v samostojnih knjigah. Doslej je SKA poleg 23 letnikov informativnega Glasa dosegla okoli sto izdaj, med katerimi so romani, pesniške in prozne zbirke, znanstvena dela — in seveda zvezki vseh dosedanjih 14 letnikov „Meddobja“ — kakor tudi obe izdaji — 1956 in 1976 — zbranega dela Franceta Balantiča, čigar docela nepolitična poezija se v Sloveniji še vedno ne sme tiskati.

Druga založba, z manj leposlovnimi cilji, je Svobodna Slovenija, ki izdaja istoimenski tednik, zlasti pa koledarje oziroma zbornike, s katerimi je začela že 1949 in ki bodo s svojimi politično-kulturnimi razpravami in z letopisom dogajanja in izseljenstvu dragocen vir bodočemu zgodovinarju.

Ne morem navajati pesnikov, pisateljev, dramatikov, memoaristov, filozofov, esejistov, sociologov, zgodovinarjev, vzgojnih in verskih piscev: preveč bi bilo imen, ki bi sama premalo povedala. Toda če se ozremo na celoto ustvarjenega, nam je milo pri srcu ob misli, kolikšno umsko in moralno bogastvo slovenskega človeka se je teh trideset let razkrilo samo v argentinskih publikacijah.

ZDA pa so tistim 3.000 slovenskim beguncem že v začetku nudile več gmetnih možnosti na širšem prostoru, zato so se prej razpršili in pretrgali vezi. Šele zadnji čas so začutili potrebo po skupnem delu, ki pa že ni več samo v slovensčini. Posamezniki, zlasti znanstveniki, so dosegli velik ugled.

Manj je blišč civilizacije omamil tiste, ki so prišli v Kanado. Obvezno je bilo začeti s fizičnim delom, toda potem so zrastle gospodarske in kulturne ustanove ter lokalni lističi. Razni vidnejši severnoameriški pisci so našli pot v publikacije SKA in Buenos Airesu.

Zatem prenese Debeljak svoj pogled „od zgoraj“ na Avstralijo in poda točno sliko izseljencev, družtev, listov in piscev. Med temi je Bert Pribac, ki je zapustil domovino kasneje, ne s prvim valom beguncev, in je njegova pesniška zbirka „Bronasti tolkač“ (Melbourne 1960) prva slovenska tiskana knjiga na avstralskih tleh. Podobno zanimiv pojav je zbirka „Dober večer, Tokio“ (1960) Vladimira Kosa, edinega begunca-leposlovca, ki ga je življenje zaneslo na azijska tla.

V bežnih potezah sem povzel Debeljakovo razpravo. Niti malo se ne pomišljam izreči avtorju priznanje in zahvalo za trud. Prepričan sem, da bo ta spis bodočim slovenskim literarnim zgodovinarjem nepogrešljiv kazipot skozi neko dobo in neko književnost, ki je po svojem izvoru morala obravnavati povsem drugačne stvari, in drugačnih okoliščinah in drugače nego istočasna v Sloveniji.

delavca in partijskih veljakov v komunističnih državah so mnogo večje od življenjske ravni delavca in oblastnikov v ZDA in zahodnoevropskih državah, da o razlikah med politično močjo posameznika in partije v komunističnih režimih in politično močjo posameznika in strankami v demokratičnih državah sploh ne govorimo.

Delitev sveta v političnem pogledu na desnico in levico je torej vsaj nepravilna, če že ne absurdna in služi le prevratniškim namenom komunizma. Če namreč le za odločanje za svobodo ali proti njej. Svoboda pa zaslužijo tisti, ki se zanjo odločijo.

No apresurarse a condenar

Con referencia a las denuncias que en algunos órganos de prensa se han formulado contra la enseñanza impartida en colegios católicos, la Comisión Permanente del Episcopado argentino, al concluir sus deliberaciones, dió a conocer un comunicado que en su parte medular expresa:

Durante las últimas semanas se han repetido insistentemente publicaciones y opiniones de grupos, que atacan la enseñanza impartida en algunos colegios católicos. Ante lo cual, esta Comisión Permanente quiere reconocer el enorme balance positivo en la tarea educadora de más de dos mil colegios católicos en todos los niveles existentes en la República, los cuales han contribuido eficazmente y cristiano en nuestra tradición argentina, habiéndolo hecho algunos de ellos desde los comienzos de nuestra vida civilizada.

„Si existieran en ellos actividades u orientaciones debidamente comprobadas que afectaran la doctrina de la Iglesia o los intereses fundamentales del país, el Episcopado no dudaría en reprobarlos y en tomar las medidas que correspondieren.

„Mientras tales pruebas no aparezcan claramente, pedimos a la opinión responsable, y muy especialmente a los cristianos, no apresurarse a producir confusiones y condenas injustas.

Daj nam Bog „zločincev“ in varuj nas Šetincev

Našo politično emigracijo je partija najprej hotela zanikati, kakor da ne obstaja. Ta emigracija naj bi predstavljala samo nekaj „zločincev“, ki so nespособni za vsako pošteno delo, kaj šele, da bi bili sposobni ustvariti to, kar je naša politična emigracija ustvarila na vseh področjih udejstvovanja. Leto za letom izhajajo časopisi, na stotine knjig je izdala ta emigracija „zločincev“ in danes je del slovenskega naroda, ki se je izkazal kot najbolj pozitiven pri ohranjanju slovenstva, najbolj pozitiven in ljubezni do svoje domovine in zgradil si je Slovenijo v svetu s svojim šolstvom, od osnovnih šol do univerze in mladi rodovi stopajo na mesta svojih očetov in mater, tako da je tej svobodni Sloveniji v svetu zagotovljeno življenje iz roda v rod. Pa ne samo Sloveniji v svetu, tudi v mednarodnem svetu so se „zločinci“ uveljavili tako, da jih danes najdemo na najvišjih mestih. Na univerzah in znanstvenih ustanovah dobivajo mednarodna priznanja, ker se uveljavljajo s svojo sposobnostjo in konstruktivnim delom. Te „zločince“ je svet sprejel in po njih spoznal, kakšen je Slovenec, kadar živi in ustvarja v svobodi.

Slovensko komunistično partijo je postalo strah pred to emigracijo. Ni je mogla več tajiti, ne zanikati njenega zakonitega obstoja in njene rasti, ki v emigrantskem življenju ne pozna primere.

Pri takem stanju je tudi v Sloveniji sami vedno manj tako brezvestnih posameznikov, ki poznajo resnico iz dobe revolucije in okupacije, pa bi jo zavestno in brez skrapi potvarjali kot najprej komunistične partije. Med temi posamezniki nedvomno prednjači Franc Šetinc. Ob obsodbi sodnika Miklavčiča smo se spomnili na njegov intervju, ki je bil objavljen 23. oktobra v ljubljanskem Delu. S svojimi trditvami v navedenem intervjuju se je pokazal umsko tako bednega, kakor malo-kdo doslej. Med drugimi je zatrjeval, kako močna je politična stabilnost v Sloveniji in da zato ni treba podvzemat administrativnih korakov za razne disidente in da so tudi zato izrečene tako mile kazni. Kakšna je politična stabilnost v Sloveniji po dokazuje strah, ki ga ima režim pred resnico. Vstop slovenskemu zamejskemu tisku v Sloveniji, z izjemo par glasil, ki jih podpira slovenska partija, je onemogočen. Noben emigrantski list, kaj šele knjiga, nimata dostopa v domovino. Bojijo se celo preprostih podob, da bi jih kdo nosil v Slovenijo. Vsi emigranti, ki ne trobijo v rog KP so še vedno izdajalci, plačanci, zločinci, itd. Kako na trdnih nogah je politična stabilnost v Sloveniji, dokazuje tudi obsodba sodnika Miklavčiča, ki je bil obsojen zaradi osebnih pogledov, ki jih je zapisal v svoj osebni dnevnik, ki ga je zaplenila tajna policija. Celotno misli v zasebnem dnevniku so nevarne za politično stabilnost v Sloveniji.

Šetinc je v navedenem intervjuju tudi dokazal, da bi lahko šel za prvega svetovaleca Kreiskemu pri organiziranju „preštevanja posebne vrste.“ V enem izmed odgovorov je namreč zapisal, da je dejansko politično aktivnih emigrantov, ki so „sovrážni domovini“ le majhen odstotek, morda kakih 500. Kako je ta številka smešna, ve vsak, ki živi

v izseljenstvu in tudi trditev, da so emigranti sovrážni domovini, je laž, ker ni nikogar, ki bi bil sovrážen domovini, pač pa je vsa politična emigracija sovrážna komunistični partiji. In takih emigrantov ni 500, ampak več kot desetkrat toliko.

Na vprašanje časnikarja, kaj meni Šetinc o tem, da so doma posamezniki, ki bi radi, da bi nekdanje domobrance cenili samo po njihovi umetniški zupščini in bi zamožljali njihovo izdajstvo... je Šetinc odgovoril s takim cinizmom, da odgovor ponovimo dobesedno. Takole je dejal:

„Nekdanji domobranec je lahko boljši pesnik od koga drugega. Toda hkrati, ko to priznava, denimo Balantiču, moramo orisati tudi vse druge razsežnosti, s katerimi je pesnik vplival na svoj čas — tudi politične. Kajti umetnost ima vedno družbeno funkcijo, ne glede na to, ali kdo to prizna ali ne, oziroma kako to kdo razume. Balantičeva pesem je bila morda res sama po sebi apolitična, vendar je takoj, ko se je njen pesnik povsem določeno opredelil za neko politično gibanje, ki je bilo celo izdajalsko, dobila tudi politične razsežnosti.

Belogardizem ni samo izkoriščal njegovo pesem, ampak tudi samega Balantiča tako, da ga je izpostavil v tistih belogardističnih postojankah, za katere je bilo že vnaprej jasno, da bodo padle pod udarom partizanske vojske, ker je hotel iz njega ustvariti žrtev in mučenika. Mučeništvo pa poznamo kot enega glavnih sredstev klerikalizma in mračnjastva, daleč nazaj do današnjih dni.“

Po Šetincem je torej belogardizem kriv Balantičeve smrti, ker ga je namerno poslal na postojanko, za katero je bilo vnaprej jasno, da bo padla partizanom v roke. Tako so tudi Balantičeve smrti krivi belogardisti, ne pa komunisti.

V nadaljevanju odgovora se je Šetinc lotil tudi dr. Tineta Debeljaka. O njem pravi:

„Pri nas so tudi poskušali literarnega zgodovinarja Tineta Debeljaka predstaviti kot človeka, ki ga je doletela najtežja usoda, ne da bi pristavili, da pomeni to narodno izdajo. Tine Debeljak je vojni zločinec, poleg tega pa se še vedno ukvarja s sovrážno dejavnostjo proti Jugoslaviji. Tako kot še nekateri drugi, si prizadeva, da bi zamenjal vlogo osvobodilnega gibanja in njegovih organiziranih sil s svojo vlogo — vlogo organizatorjev narodnega izdajstva. Zahodno javno mnenje bi rad prepričal, da komunistom in Osvobodilni fronti boja proti okupatorju ni bilo mar in da jim je šlo predvsem za državljansko vojno. Žalostno je, da tudi pri nas doma posamezniki to ponavljajo za njim, čeprav dobro vedo, kaj so narodnoosvobodilni boj, Osvobodilna fronta in Komunistična partija Slovenije storili za moralni dvig slovenskega človeka, za vrnitev slovenskega naroda na svetovno zgodovinsko prizorišče, za njegovo lepšo prihodnost.“

Na ta cinizem moremo reči le to: Slovenski narod bi bil ponosen in srečen, če bi se mu rodilo še več takih „zločincev“, kot je dr. Tine Debeljak. Šetincev nas pa Bog obvaruj, ker je še ta v sramoto slovenskemu narodu.

MEHIKA NA NOVIH POTEH

STARE SO BILE BOLJŠE

1. decembra je v Mehiki nastopil novi predsednik. José Lopez Portillo bo nadaljnih šest let vodil to državo, eno najmočnejših latinske Amerike. Na tem mestu bo nasledil moža (Luis Echeverría), ki mu zgodovina gotovo ne bo pripisala preveč blesteče vloge v usodi Mehike in latinske Amerike sploh.

Sedanja mehiška demokracija izvira iz porevolucionarne dobe. Že kakih petdeset let si v miru drug za drugim slede predsedniki, ki pa so vsi zastopniki Revolucionarne Institucionalizirane Stranke (PRI). In v tem je tudi vsa kkrivnost mehiškega ustavnega življenja: menjajo se figure, ogrodje pa ostaja isto, le da je okostenelo, zadnja leta vedno manj učinkovito.

Demokracija, kot je Mehika pozna (opozicija nima nikakršne resnične veljave, predsedniškega kandidata določi vladna stranka, torej določi pravzaprav novega predsednika), čeprav je izšla dejansko iz krvave mehiške revolucije, pa je kljub temu bila doslej lahko smatrana kot zahodni režim s sredinsko vlado. Zadnja leta, zlasti pod dosedanjim predsednikom Echeverrijem, pa je zašla v levičarske vode. Tu ne gre le za priznanje npr. španskega režima Franca, pač pa za sprejetje vseh gverilcev, ki so pobegnili iz drugih latinskoameriških držav. Sistematično se je izneverjala bojkotu, ki ga je proti Kubi odredila Organizacija Ameriških držav, in prav tako sistematično napadala vse vlade, ki so kazale vsaj majhno desničarsko usmerjenost. Mehike ambasade so bile prav tako priljubljen cilj levičarskih elementov kjerkoli in zračni pirati so tudi večkrat gledali proti Mehiki.

V notranjem oziru je bila Echeverrijeva politika prav tako porazna in dobro je, da se to izve, kajti svetovno časopisje o tem bolj malo piše. Mehika valuta, ki je bila dolga leta simbol stabilnosti, je krepko padla. Kar tri devalvacije je izvedel napram dolarju in mehiški peso zbil na polovico njegove dotodanje vrednosti. Država se ni opomogla in revni sloji se množijo. Vzgojno je sicer sezidal nekaj šol, a nepismenih je še vedno 25% prebivalstva, kot ob njegovem nastopu. Izvajal je tudi demagogijo in neposredno pred koncem mandata poddržal velike količine polj, ter jih razdelil med kmete. Dotedanji lastniki so vložili pritožbe pri vrhovnem sodišču, novi pa izvedli invazijo zaplenjenih posestev, kar dela še danes preglavice novemu predsedniku. Svoboda tiska je ponovno trpela, ko je zaplenil vrsto časopisov v lasti opozicijskega oficirja.

Kam je strmela Echeverrijeva politika? Hotel je postati neke vrste vodja Tretjega sveta. Stvar, ki je danes v modi prav v revnih predelih sveta. Vsi hočejo biti vodje. Poleg tega pa je on šel še dalje. Ko je zaključil mandat, se je predstavil kot kandidat za glavnega tajnika združenih narodov, kajti prva doba (5 let) Waldheima poteče te dni. Pa, kot kaže, se mu to ne bo posrečilo.

Sedanji položaj Mehike je žalosten. Opazovalci le upajo, da bo novo nastopil predsednik malo bolje vodil državo kot dosedanj, in da se arziški narod povrne vsaj v prejšnje dobre čase.

Vendar oboroženi nastop proti kmečkemu prebivalstvu, ki je zasedlo razlašeno zemljo, kakor ga je napovedal novi predsednik, obeta socialno napetost, ki ni prava garancija miru.

Angola v Združenih narodih

KUBA PONUJA NOVIH VOJAKOV

Angola je že polnopravna članica Združenih Narodov. Tako je odločila glavna skupščina te organizacije, ki je 1. decembra volila njen vstop, in ga potrdila s 116 glasovi za in nobenim proti. Čeprav je bilo odsotnih 28 članic, je bila ZDA edina, ki se je dejansko vzdržala glasovanja.

Vendar so predstavniki mnogih narodov izrekli svoje nezaupanje o tej novi članici. V Angoli še vedno teče borba. Eno leto je komunistična skupina na oblasti, pa še vedno, kljub vsem naprom, ni mogla uničiti prozahodne gverile. Prav zadnje tedne teče proti njej huda ofenziva, katero seveda po-

novno vodijo oddelki kubanske vojske, ki so odločilni pripomogli k marksistični zmagi. Orožje pa je, kot tedaj, sovjetsko.

Ker kljub taki premoči zmaga še vedno ni popolna, civilno prebivalstvo pa izrabi vojno, da pobegne v sosednje goli pomoč. Seveda vojaško, čeprav zadržave, je Kuba ponovno ponudila Anvožena angolska ekonomija mnogo bolj potrebuje denarne. Castro je že uredil vse, da komaj bi Angola pristala, bodo novi in sveži kubanski oddelki vstopili v borbo proti demokratičnim Angolcem.

Pa vse to večine narodoov sveta ne zanima. Zato je Angola postala članica ZN, spričo pritrditve večine sveta in tišine tistih, ki se ne upajo javno izreči za svobodo.

RUSIJA IN KITAJSKA sta obnovili medsebojne pogovore o skupni meji. Prvotni pogovori so se začeli v oktobru leta 1969, pa so jih v zdajnjem poldrugem letu popolnoma opustili.

TAJLANDIJA sprejema begunce, ki se iz Kambodže skozi mejo priblijejo na svobodo. Sedaj pa se je izvedelo, da so 23. novembra obmejne krajevne oblasti prisilno vrnilo komunističnemu režimu 26 ubežnikov. Ti so bili takoj zatem pobiti. Mednarodni organi pa se medtem bavijo s človeškimi pravicami v državah kot npr. Čile in Argentina.

Mednarodni teden

SPANSKI SOCIALISTI so imeli te dni v Madridu svojo narodno konvencijo. Glavna posledica debat je ta, da se bodo oddaljili od španske KP in prestopili v „demokratično opozicijo“. Na konvencijo v Madrid so prišli tudi socialistični veljaki iz vse Evrope: Nenni iz Italije, Brand iz Nemčije, Mitterrand iz Francije, Palme iz Švedske. Ti so označili dogodek kot „zgodovinski“. Morda upajo na boljše uspehe v Španiji, kot pa so jih zadnje čase doživljali v svojih deželah.

CYRUS VANCE bo novi zunanji minister Združenih držav pod vlado bodočega predsednika Carterja. Večletni sodolavec obrambnega ministrstva in Pentagona, upajo da bo vsaj delno zavrl popuščanje Zahoda napram komunizmu, popuščanje ki je doseglo svoj višek kod Kissingerjem.

V LIBANONU se nadaljujejo boji med desničarji in levičarji. Ni sicer nevarnosti široke državljanske vojne, a tudi ni zagotovljen trajni mir. Medtem arabske mirovne čete napredujejo v svojem pohodu proti jugu (zaklonske Palestincev) in Palestinci so pristali, da Sirijcem vredajo težko orožje, medtem ko ohranijo lahko bojno opremo.

NA JAPONSKEM so imeli parlamentarne volitve. Vladna liberalna stranka je na njih izgubila, po 21 letih, absolutno večino. Vendar bo lahko ostala na vladi s podporo neodvisnih konservativnih poslancev. Glavni vzrok poraza pripisujejo aferi Lockheed, v katero so bili zapleteni najvišji vodje stranke.

V MOSKVI so se preteklo nedeljo zbrali najvidnejši disidenti, da bi protestirali proti kršenju človeških pravic v Sovjetski zvezi. Pod vodstvom Nobelovega nagrajenca Saharova in bivšega heroja Grigorenka so manifestirali pred Puškinovim spomenikom, pa so jih napadli člani tajne policije v civilu, nato jih je še razpršila uniformirana policija.

KITAJSKA je še naprej država političnih sprememb. Številni funkcionarji, ki so zadnja leta padli v nemilost, so danes znova prišli na vodilna mesta. Med njimi je zlasti omeniti Tenk Hsiao-pinga, ki bo verjetno imenovan za prvega ministra. Za zunanjega ministra pa je bil že uradno imenovan Huang Hua.

V SREDNJI AFRIKI so državo oklicali za imperij, dosedanji predsednik Jaen Bedel Bokassa pa se je postavil za cesarja. Seveda je bilo to dejanje le potrditev konkretnega stanja, saj je bil Bokassa ustavno dosmrtni predsednik, vrhovni vojaški poveljnik in je vodil 14 od 16 ministrstev. Problem pa bo gotovo z nasledstvom, saj ima Bokassa 21 uradno priznanih otrok.

PETRODOLARJI se vračajo v Evropo. A v kakšnih okoliščinah: Libija, ena najmočnejših arabskih držav, je investirala 415 milijonov dolarjev v italijansko avtomobilsko tovarno Fiat, in tako postala druga delničarka tega podjetja. Italijanska vlada je tega vesel, saj se prav v tem trenutku nahaja v hudih finančnih težavah. Delnice Fiata pa so po tem dogodku takoj poskočile za 19%.

kalni listi in je bila ravno na tem, da bi dobila stanovanje v najem, ko se je neki drugi delavec z manj točkami uspešno potegnil za več političnih točk. Ga. Marič je imela samo dve politični točki, njenemu tekmeču pa so jih po prizivu dodelili sedem.

Še pred kratkim je bila ga. Marič tako sigurna, da se ji bo posrečilo dobiti stanovanje, da se je preselila v novo stanovanje, za katero je menila, da ji ga bodo dodelili. Toda morala se je nato izseliti.

Po razsodbi sodišča je jugoslovansko časopisje čestitalo ge. Maričevi za njeno odločnost in obsodilo politični točkovi sistem Jugopetrola. Podjetje je ta sistem sedaj ukinito.

Oporekljiva politična dejavnost

„Politične aktivnosti ne smemo zanemarjati,“ je zapisal belgrajski dnevnik Politika, „če kdo ve, da mu lahko zagofovi deset točk, prav toliko točk, kakor npr. vestnost pri delu ali slabo zdravje.“

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Čim bolj se bližamo koncu leta, tem bolj se širijo govornice o skorajšnjih spremembah v vladni ekipi. Te govornice imajo delni vzrok v težavah, na katere dan za dnem naletijo oborožene sile v svojem delu za obnovo države. In reš je, da se v samih vrstah vojaške vlade pojavljajo mnucnja, češ, da gre celoten proces preveč počasno pot. Da bi morale biti spremembe hitrejšje in bolj temeljite, da bi se moralo zboljšanje poznati, ne da bi bilo treba za to čakati mesece in mesece, do srede ali konca prihodnjega leta.

Seveda je večina kritik osredotočenih na gospodarsko vodstvo. Ofenzivo je sprožil članek bivšega gospodarskega ministra (za časa preds. Frondizija) ing. Alvára Alsogaraya, ki je v jutranjniku „La Prensa“ napovedal novo gospodarsko krizo in nov val inflacije. Alsogaray se ne strinja z ukrepi, ki jih podvzema sedanji vodja gospodarske ekipe dr. Martínez de Hoz. Priznava sicer, da je temeljni proces na pravi poti, a da konkretni ukrepi ne odgovarjajo dejanskim zahtevam okoliščin.

Polemika med pristaši enega in drugega je neizbežna. Zlasti še, ker Alsogaray trdi, da se bo kriza poostrišla s prihodnjim letom, to je prav tedaj, ko je minister dr. de Hoz napovedal, da bo narod začutil izboljšanje, ki ga že danes vidimo v številkah. Zanimivo je to, da so se zadnje čase (t.j. še za časa peronistične vlade), vse Alsogarayeve napovedi izpolnile. A resnici na ljubo obudimo spomin na to, kar je napovedal sedanji minister, ko je nastopil, in kaj od tega se je zgodilo. Ob svojem nastopu meseca aprila je dr. Martínez de Hoz izrazil, da je pragmatist (in to mu šele sedaj ing. Alsogaray očita) in napovedal, da bo še to leto uredil zunanji sektor argentinskega gospodarstva (kar je storil). Inflacija da ne bo odpravil, a da jo bo temeljito zmanjšal (zmanjšal jo je na polovico). Da ne bo brezposelnosti ne osvožarenih „ljudskih menz“ — „ollas populares“, (in jih ni bilo).

Treba je priznati, da je tudi dr. Martínez de Hoz s svojim prestižem mogel refinancirati argentinski zunanji dolg in dobiti novih visokih posojil za reaktivacijo domačega gospodarstva in razna dela infrastrukture. Da je v nekaterih sektorjih administracije že napravil red. Da državna lokalna družba že letos nima več deficita, in da ima dobiček tudi državna telefonska družba, ki je vedno vokalna organizacija.

Prastrah koroških Nemcev in psihološka prestrašenost koroških Slovencev

Slovenski in tudi avstrijski zgodovinarji so pred nedeljskim štetjem veliko govorili in pisali o prastrahu koroških Nemcev. Gre za neki podzavestni strah zaradi vseh krivic, ki so jih v zgodovini povzročili slovenskim sodeželanom, strah, da bi se morda Slovenci ne maščevali za vse te krivice in sicer maščevali s pomočjo Jugoslavije.

Zaradi tega so dvignili panično propagando, da je vsak, kdor se šteje za Slovence, izdajalec in komunist. Zato njih nedeljsko geslo po celi Koroški: „Izjavi NEMŠKO!“, nameč, da je tvoj materin jezik nemški. Drugod po Avstriji, se razlagali: Izjavi, kateri je tvoj materin jezik. Na koroškem pa samo DEUTSCH!

Dnevnik pa takoj zatem zastavi vprašanje: „Toda, ali mora pravica do stanovanja biti odvisna od politične aktivnosti? Ali ni vendar delo tisto, ki določa materialni in družbeni položaj človeka?“

Slučaj ge. Marič verjetno ne bo povzročil globokih sprememb v sistemu, v katerem partija odloča in pazi na svoje ljudi. Nadarjeni študentje, katerih starši niso komunisti in ki se tudi sami nočejo včlaniti v komunistične mladinske organizacije, pogostokrat ne morejo dobiti dovoljenja za vpis na najboljše šolske zavode. Tudi dostop do boljših služb je odvisen od članstva v partiji.

Pritisk za včlanjenje v partijo je tako zelo močan, zahteve za včlanjenje v jugoslovansko partijo pa so manjše kakor v drugih državah sovjetskega bloka. V prvih šestih mesecih letošnjega leta je partija tako pridobila 105.000 novih članov, da jih sedaj ima 1.400.000 (kar je še vedno komaj 6% celotnega jugoslovanskega prebivalstva — op, ur.)

iz državne blagajne. S tem nočemo braniti gospodarski načrt in delovanje sedanjega ministra, pač pa je podčrtati dejstvo, da se je mnogo storilo, in da je lahko od zunaj kritizirati, mnogo teže pa reševati konkretne probleme, zlasti v položaju, v kakršnem se je nahajala Argentina po 24. marcu.

Govornice se seveda na to ne ozirajo in napovedujejo skorajšen odhod dr. Martínez de Hoz, pa tudi dr. Bruere, vzgojnega ministra. Na njuna mesta naj bi prišli člani oboroženih sil, tako da bi bila vlada popolnoma vojaška. To so seveda le govornice, katerih resnost je kaj dvomljiva. Res pa je, da imajo oborožene sile precej teža: tudi s politiko, ki naj bi jo izvajali napram sindikatom. Prav te dni naj bi bil potrjen zakon, ki naj prenovi pravni položaj in ustroj sindikalnih organizacij. Pripravljen in potrjen bi moral biti že pred časom, pa je isto nesoglasje onemogočilo hitrejši postopek. Tradicionalno je obstajala neka simpatija med vojaštvom in sindikalnimi vodji, in večkrat je ta simpatija pripeljala do konkretnega sodelovanja. Sedaj je gotovo na kocki bodočnost razmerja med obema, in v mnogem tudi bodočnost gospodarskega in socialnega miru v državi.

Omenimo na tem mestu vsaj kratko še dogodke v zvezi s katoliškimi šolami v državi. V eni izmed njih (ki se nahaja v Buenos Airesu), je v ponedeljek 29. novembra vojaštvo izvedlo oborožen poseg, in aretiralo štiri duhovnike francoskega louredističnega reda. Obtožba: sodelovanje (konkretno ali le idejno?) s prevratnimi gibanji. Po mnenju resnih opazovalcev, je vojaški poseg povzročilo prizadevanje staršev dijakov, ki so bili nezadovoljni z baje levičarsko usmeritvijo pouka v srednji šoli tega kolegija. Je pa resna domneva tudi, da so o vojaškem posegu in aretaciji duhovnikov predhodno bile obveščene pristojne cerkvene oblasti.

Po tem dogodku se je v časopisju mnogo pisalo o levičarski infiltraciji v verskih šolah. Neki večernik je izvedel kampanjo blatenja in je kar splošno napadal verske šole, češ da se v njih zastruplja mladina. Šele poznejša škofijska izjava je nekoliko pomirila ozračje. Sedaj pričakujejo konec počasnega postopka raziskovanja in dokazov, v koliko so bili obtoženi duhovniki res zapleteni v podtalna delovanja. Je pa to vsekakor zelo resen problem. Morda o njem kdaj poseben članek.

BRALI SMO:

Jugoslovansko sodišče nastopilo proti sistemu političnih privilegijev

Pod zgornjim naslovom je severnoameriški New York Times z dne 14. novembra t. l. izpod peresa svojega dopisnika v Belgradu Malcolma W. Brownea objavil naslednji zanimiv članek:

Jugoslovansko ustavno sodišče, ki je razsodilo v prid neke delavke, kateri so iz političnih razlogov odvzeli stanovanje, je dejansko nastopilo proti sistemu partijskih privilegijev, po katerem so posebni privilegiji rezervirani za najbolj aktivne komuniste.

Dasi razsodba sodišča zadeva samo eno podjetje v republiki Srbiji, bo leto lahko imelo daljnosežne posledice.

Gre za slučaj Nade Marič, 30-letne strojepiske, zaposlene v državnem petrolejskem podjetju Jugopetrol, ki je že leta iskala stanovanje. Stanovanja kakršne koli velikosti, zlasti v Belgradu, so redko na razpolago, kakor se to dogaja v drugih komunističnih drža-

vah. Toda državni delavci lahko dobijo pomoč od svojih delodajalcev ali sindikatov.

Ga. Marič dela v Jugopetrolu že 16 let. Dasi ima invalidnega moža in dva otroka, je morala živeti v neki kolibi v belgrajskem predmestju Novem Belgradu.

Točkovi sistem privilegijev

Za dodeljevanje stanovanj svojim delavcem, je imel Jugopetrol točkovi sistem za določanje prednosti, vključno točk, podeljenih za politično aktivnost. Politične točke, do deset, podeljuje vodstvo podjetja, sindikat ali druge „družbeno-politične organizacije“, ki jih v osnovi vse kontrolira komunistična partija.

V tem točkovnem sistemu je ga. Marič dosegla najvišjo stopnjo na ča-

K. G.

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Upravni odbor društva „novinarjev“ Slovenije je pripravil poseben osnutek samoupravnega sporazuma, po katerem naj bi „novinarjem“ (po pravopisu: časnikarjem) priznali za pokojnino posebne olajšave, predvsem krajšo delovno dobo.

LJUBLJANA — Turistični delavci so prišli do spoznanja, da je v Sloveniji tudi za inozemske goste drago, čeprav si v inozemstvu razne agencije zbijajo cene. V prvih devetih mesecih je po statistikah manj prenočitev domačih gostov, še manj pa tujih. Dotok deviz pa je padel za deset odstotkov.

SEŽANA — Kraški „pršut“ je povsod priznan. Sedaj ga hočejo še uradno „zaščititi“. Ugotovili so menda, da 48 prostorov, kjer sušijo „pršute“ — to seveda predvsem pri zasebnikih — ne ustreza določilom sanitarne inspekcije. Toda sezanski „Kras“ gradi novo pršutarno za 100.000 pršutov letno, poleg tega podjetja pa imajo „pršutarne“ še živinopromet v Novi Gorici, Tovarna mesne industrije Postojna in ljubljanska Emone, ki ima obrat v Lokvi.

KRSKO — Jedrska elektrarna, ki jo grade v Krškem, je že dobila jekleni oklep, ki so ga že tudi preizkusili. Ta oklep iz jekla je visok 69 metrov. Zaradi še večje varnosti bodo jekleni oklep okrepili še s posebnim železobetonskim plaščem.

BLED — Na Bledu so se sestali 4 jugoslovanski centri Pen-kluba-center iz Beograda, Ljubljane, Zagreba in Skopja. Na sestanku so se zmenili, da bodo zahtevali na kongresih štiri glasove, ne samo dva, kot dosedaj, ker pač centri predstavljajo štiri narodne kulture. Postavili so tudi željo, da bi prvo zasedanje Pen-klubov bilo prihodnje leto v maju v Sloveniji; izjavili so še, da se ne bodo udeležili sestanka v Hamburgu, ki „ga pripravljajo emigrantski centri raznih narodnosti.“

MORAVCI — V tem razvijajočem se zdravilišču v Pomurju so se zbrali na letni posvet slovenski knjižničarji. Razpravljali so o raznih problemih, ki jih tarejo. Referatov je bilo za zajetno knjigo. Precej so se ustavili ob potrebi uvedbe visokošolske stopnje knjižničarstva, ki naj bi jo uvedli na fakulteti za sociologijo, politične vede in „novinarstvo“. Knjižničarje sedaj šolajo le na Pedagoški akademiji v Ljubljani, na mariborski pa so tik pred uvedbo tega študija.

MARIBOR — V galeriji v Rotovžu so 9. novembra odprli razstavo mariborskega slikarja Jožeta Vidica in kiparja samouka Vekoslava Batiste iz Kopra, kateremu je Vidic mentor.

MARIBOR — Mariborski „Večer“ je v zadnjih devetih mesecih „pridelal“ okoli 700.000 dinarjev izgube. Ta izguba je v glavnem nastala z izdajanjem „Večera“ za delavce v tujini. Podjetje je zaprosilo za dotacijo, da bi pokrila izgubo.

Petletnica vokalne skupine „Karantanija“

V soboto 20. novembra je slavila Vokalna skupina Karantanija (Grupno Vokal Karantanija), ki se je spet začela imenovati Mladinski slovenski zbor iz Castelarja (Grupno Juvenil Esloveno de Castelar), svoj petletni obstoj s koncertom v Slovenski hiši. Med občinstvom so topot imeli večino Karantanijini prijatelji iz argentinskih pevskih krogov. Tudi ta prireditelj, najavljena za deveto uro, je začela s polurno zamudo. Kako težko je izkoreniniti to našo nelepo razvado! Ob razmeroma poznem začetku in tudi takem koncu, se v nočnih urah mnogokomu komplicira vožnja domov, posebej v oddaljene kraje. Zato bi res veljalo privaditi se točnosti.

Za uvod v koncert je Vokalno skupino predstavil z desetminutnim govorom v obeh jezikih, slovenskem in katalonskem, prof. Tine Vivod, ki je uvodoma tudi v drugi del koncerta bral neki literarni tekst (Cankar?), a prepothi, da bi bilo razumljivo, kaj je in na kaj se nanaša.

Vokalno skupino Karantanija sestavlja: 7 sopranov, trije mezosoprani in trije alti; od štirih moških glasov je eden tenorski in trije basovski baritoni. Pri taki zasedbi je seveda nekaj ženskih glasov primoranih zasedati vlogo moških — tenorjev, sopranov pa altovska mesta. Številčno močni, nekoliko pretogi soprani na eni strani, na drugi pa dober glasovni material treh basov tvori v skupini dva glasovna ekstrema, ki pri vseh izvajanih skladbah prevladujoče izstopata v vseh registriranih, dočim je sredina izdatno šibkejša, zlasti tenor, ki moju

Petindvajsetletnica Rožmanovega zavoda

Ustanovitev Škofovih zavodov v Št. Vidu je bila ena izmed potez nadškofa dr. Antona Buenaventure Jegliča, ker je imel stalno pred očmi potrebo po vzgajanju mladine. Gledal je daleč naprej v bodočnost slovenskega naroda. In posledica tega zrenja je bila ustanovitev zavoda. Iz njega so potem res prišli fantje, ki so v svojih zrelih letih postali trdni temelj slovenske družbe. Še danes se poznajo vplivi te vzgojne ustanove.

Tudi njegov naslednik, škof dr. Gregorij Rožman je spoznal, kako potrebni so taki zavodi. Zato je v letu 1952, torej pred četrto stoletje, ustanovil nekaj podaljšek tistih prvih Škofovih zavodov v buenosaireškem mestecu Adrogué, da bi moška mladina v Argentini bila vzgojena v krščanskem in slovenskem duhu.

Tako sedaj naš Rožmanov zavod nadaljuje v Argentini delo, pričeto pred 71. leti in praznuje že srebrni jubilej.

V proslavitev te važne obletnice sta bili letos dve prireditvi: bivši zavodarji so postavili na oder Slovenske hiše „Desetega brata“ in ga posvetili vsem svojim predstojnikom, v samem zavodu v Adrogué pa je bila v nedeljo, 28. novembra celodnevna družabna prireditev.

Ker je zavodska kapela za take množične verske obrede premajhna, je bila sv. maša v prostorni učilnici. Daroval jo je msgr. Anton Orehar ob somaševanju gg. Janeza Grilca, Antona Grilca, Gregorja Malija in zavodskega špirituala dr. Filipa Zaklja. Z njimi je pristopil tudi novomašnik — bivši zavodar Jazep Pintar, katerega so prisotni pozdravili s pesmijo „Novomašnik bod' pozdravljen!“. Po sv. daritvi so gostje posedli po širokem vrtu in bili postreženi z okusnim kosilom.

Popoldanski program

Pred zbranimi sedanjimi gojenci je v imenu njih in vodstva pozdravil vse navzoče France Papež ml. Jazep Rode je ves program povezoval s priličnimi besedami in napovedal recitacije iz del pesnikov, katerih važne obletnice letos praznujemo: stoletnico rojstva največjega slovenskega pisatelja Ivana Cankarja in tudi Dragotina Ketteja, 70 letnico smrti goriškega slavčaka Simona Gregorčiča, in 50 letnico smrti pesnika kraške zemlje Srečka Kosovega. Zavodarji so posamezno ali pa v skupinah ta dela podali, za kar so želi aplavz. Recitali so tudi pesnitve Franceta Bantičiča in Zorka Simčiča v spomin padlim junakom, kakor tudi dva soneta Jožeta Vovka, posvečena ustanovitelju zavoda škofu Rožmanu. S pevskimi točkami sta sodelovala Buenosaireški slovenski oktet in tercet bivših zavodarjev brata Vasle in Marko Fink. Prvi so zapeli Je vpihnila luč, Od majolke, Vinski brat in Potrkan ples, tercet pa: Pozimi pa rožice ne cveto, Ko so fantje proti vasi šli in Gor čez izaro.

Na odru je bila potem predstava igrice v treh dejanjih Dolfija Godnjavca „Lepa prilika za dva ideala“ v režiji Toneta Mežnarja. Nastopali so poleg sedanjih gojencev še bivši zavodarji:

avtor, režiser, Jože Oblak, Andrej Grohar, Gusti Čop ml. ter kot gostja Mirta Rant, ki so se dobro odrezali in bili deležni močnega ploskanja.

S tem je bil končan uradni del jubilejne prireditve. Gostje so še ostali

Mladinski dnevi v Mendosi

Mendoška mladina je letos pripravila svoje mladinske dneve 12., 13. in 14. novembra. Običajnemu svojemu vsakoletnemu dvodnevnemu programu je letos pridala za uvod še eno prireditev. V petek smo bili povabljeni v naš Dom na glasbeni nastop (glasbeni festival), na katerem so gostovali gojenci glasbenega tečaja iz „Escuela Superior de Música — Universidad Nacional de Cuyo“. Prireditelj je imela svojo pomembnost v okviru naših mladinskih dni, ker sta nastopila s petjem v kvartetni skupini in tudi kot solista dva naša slovenska gojenca imenovanega učnega zavoda gdč. Danica Bajuk kot altistka in brat Marko Bajuk ml. kot tenorist. Sopran in bas ter spremljava z violino, violončelom ter klavirjem pa je bila v rokah mendoških gojencev.

Prvi del sporeda je obsegal Beethovne Schotische Lieder, za petje ob sodelovanju vseh treh instrumentov; v drugem delu pa so bili na vrsti samospevi s klavirjem, med šestimi tudi trije slovenski.

Altistka Danica Bajuk se nam je v veliko priznanje vseh predstavila z blagodejnim in izredno lepo barvanim altom v nižinah. Tenorist Marko Bajuk je pa popolneje in jasneje zazvenel v baritonskih legah.

Vsi nastopajoči so bili deležni obilnega zaslužnega odobravanja in ploskanja.

Za sobotni večer so pa mladi zamislili širši razgovor o vprašanju „Mladina v sodobnem svetu“. Za pomoč „pri iskanju pravih odgovorov“ so bili posebej naprošeni „zastopniki raznih generacij in poklicev“: č. g. Jože Horn, prof. B. Bajuk, dr. Jure Bajuk, Stane Greben, Majda Nemanjčič (ga. M. Ovirko) je vsled obelostli manjkala). Razgovor je vodil mladinski kulturni referent Miha Bajuk; možnost sodelovanja pa so imeli vsi navzoči, mladina in starejši.

Vsebinski razgovor, kakor so si ga zamislili prireditelji, je bila zelo obsežna; zato se je razgovor omejil na najvažnejše, temeljne točke. Obravnavane misli so bile nekako naslednje.

Okolje današnje mladine je danes negativno, kvanerno. Vse je nekako usmerjeno v cilj, da jo spelje s prave poti. Ne moremo govoriti, da bi bila mladina — pokvarjena; a vse, kar skuša in more vplivati nanjo, je proti pravim idealom, ki si jih mladina sama želi. In v naših razgovorih se moramo zavediti, da gre za našo slovensko mladino, ki je — krščanska. Na njej je težka odgovornost, ki jo podčrtava koncilski poslanica mladim, ko pravi: „...fantje in dekleta, ki boste iz rok starejših prevzeli baklo v časih, ko svet doživlja najsilnejše spremembe v svoji zgodovini. Vi, ki prevzimate od svojih staršev in učiteljev najboljše nauke in zglede, boste jutri sestavljali novo družbo, ki jo boste rešili ali pa z njo vred propadli.“

Podrobneje se je razgovor pomudil ob misli na pojem „krščanske mladine“ vzporedno s citati iz izjav, ki jih je dal v Italiji iz Rusije izgnani mladi intelektualci Jurij Malcev, ko je med drugim dejal: „Krščanstvo je edina rešujoča revolucija, edina resnična sila, ki more spremeniti svet — ne pripadam nobeni krščanski veroizpovedi in moja vera je še na poti iskanja.“

slišali, je tvorilo prijetno in učinkovito zaključno točko sporeda.

Od neslovenskih avtorjev je bil na programu največ Crucifixus klasika Palestrine, za njim pa velikega baročnega mojstra Bacha koralna priredba Crügerjeve melodije Herzliebster Jesu. Romantiko je zastopal Schubert s postno In monte Oliveti in Mendelssohn s svojim Abschied vom Abend. Znani tukajšnji skladatelj Guastavino je bil uvrščen v spored s priredbo narodne pesmi Desde que te conocí; Aguirre z mestoma v kromatiki intonacijsko kočljivo, a dobro podano Las mananitas ter E. Grau s svojim Estribillo. V to skupino avtorjev spada tudi Jaimeja Pahisse Buen amor. Kot značilnost Karantanije velja v tej zvezi omeniti posebno prilagodljivost načinu izvajanja latinskih avtorjev. Vtis imam, da so skupini te vrste skladbe najbližje in jih bolj doživijo kot npr. druge, tudi slovenske. Brazilskega Píxinginhe Carinhoso je bil interpretiran z značilno karioško muzikalno barvitostjo; sedaj moderni „ne-gro spiritual“ pa predstavljen z zanimivim, dobro izvajanim Oh, freedom.

Publika je z navdušenjem odobravanjem izabrala še tri dodatke: črnsko duhovno, zlasti v moškem delu dobro Yes, mv Lord, Mlatiče in znani Macumba brazilskega skladatelja Villalobosa.

Koncertne oblike so ukrojeme po zamisli arh. Marjana Eiletza.

Karantaniji k jubileju čestitamo in ji želimo še več uspehov. Z dobro propagandno mrežo, ki jo pri delu spremlja, bo gotovo še naprej lahko mnogo nastopala v raznih argentinskih okoljih in imela priliko širiti med tujci naše ime in našo lepo pesem.

na lepo oskrbovanem zavodskem vrtu pri mizah in pogovoru. Bivši zavodarji so seveda obujali svoje spomine, predvsem vesele dogodivščine. Da ne bi ostalo le pri spominih, so se nekateri spravili na nogometno igrišče in odigrali tekmo, „kot v tistih časih...“

GB

Toda — Kristus je edini, ki je prinesel na svet načela, konkretni zgled, s katerim lahko prenovimo svet.“

Razgovor se je mnogo pomudil pri vprašanju družine, krščanske družine, ki je in mora biti osnova ne samo za telesno, ampak tudi za duhovno rast mladine. In vprav v tem je velika važnost, da se mladina zaveda, da mora v sedanosti rasti in se oblikovati iz preteklosti, da bo mogla baklo, sprejeto od starejših, ponesti v bodočnost.

Pri tem mora mladina tudi s prepričanostjo in dobro voljo prevzeti dejstvo, da so njeni starši preko križvega pota begunstva prišli do današnjega stanja zdomstva; in da so današnji naši mladi, ki so bili rojeni tu v Argentini, z ozirom na starše argentinski Slovenci, po svojem kraju rojstva pa slovenski Argentinci.

In kot argentinski državljani so v vesti dolžni prispevati za procvit svoje domovine Argentine s tem, kar imajo v sebi bistveno najboljše. To pa so prav vrednote, ki jih imajo po svojih starših iz tisoletne slovenske krščanske tradicije.

Imeli bi potemtakem naši mladi dvojno nalogo pri svojem osebnem oblikovanju: iskati in oblikovati v sebi Kristusa — kot božji otroci; in iskati ter oblikovati v sebi slovensko podobo — kot potomci slovenskega naroda, slovenskih staršev.

Ko pa smo enkrat ugotovili današnje stanje mladinskega življenja in nalog, ki jih ima mladina za bodočnost, je pa potrebna — odločitev in trdna volja, da se mladi svet odloči „na delo za to novo pot.“

Razgovor je bil brez dvoma zelo zanimiv in je pripeljal do dovolj jasnih ter razveseljivih zaključkov! Ostane dejansko samo še geslo mladim: Pogumno na delo!

V nedeljo je bila skupna slovenska maša posvečena mladini. Nagovor je v tem duhu imel č. g. Jože Horn.

Med sv. opravilom so peli mladi ob spremljavi kitare, v nekaterih — že znanih spevih in napevih so se jim pridružili tudi starejši.

Popoldanski prireditelj se je na igrišču v Domu pričela s prinosom žarečih bakle na steno v ozadju, kjer je bilo geslo, ki si ga je izbrala letos mladina: „Če hočeš, tudi moreš. Največja moč na svetu — to je volja.“

Sledil je nastop vseh mladih in postrojenje na igrišču pod okriljem argentinske države in slovenske narodne zastave. Po obeh himnah je predsednik fantov Peter Hischegger v kratkih besedah izrekel pozdrav vsem navzočim.

Osnovna misel je bila: Mi mladi se zavedamo, da smo rojeni tu in zdaj. Zavedamo se okoliščin, v katerih živimo. Ne verujemo v usodnost! Prepričani smo, da si usodo lahko kujemo sami. In zato kličemo s pesnikom:

„Usode ni —
usoda tvoja:
to si ti!“

Končno so vsaka z eno rajalno oz. prosto vajo nastopile skupine: naraščajnci (vodit. Bernarda Šmon); deklet (Angelca Šmon), fantje (Jernej Bajda), ki so na splošno željo vajo ponovili.

Za sklep so pa fantje in dekleta postavili na igrišče mize, ob katerih se je nato razvila zabavna družabnost. Pripravljen je bil srečolov; na štantu pa so mladi svojim izvoljenkam in izvoljencem lahko izbirali lectova srca.

Bb.

SLOVENC I V ARGENTINI

BUENOS AIRES

Osebnosti

Krst: V soboto 4. decembra je bila krščena v slovenski cerkvi Marije Pomagaj Marjana Gabrijela Zakelj, hčerka Janka in ge. Marije roj. Jarc. Za botra sta bila ga. Kristina Marolt in inž. Jože Zakelj. Krstil je č. g. Jože Škerbec. Srečnim staršem naše čestitke!

Umrla je ga. Marija Bečan, mati duhovnika g. Marijana, prefekta Rožmanovega zavoda. Naj počiva v miru, sorodnikom pa naše iskreno sožalje!

Občni zbor Zveze slov. mater in žena

Vršil se je 1. dec. t. l. in odbornice so podale poročilo o delovanju v dobi od 20. nov. do 1. dec. 1976.

Navzoče je pozdravila predsednica Zveze, ga. Pavlina Dobovškova. Zahvalila se je vsem sodelavkam in jih prosila, naj svoje delo tudi v naslednjem letu vršijo z isto nesebičnostjo, kakor do sedaj. Pozvala jih je, naj ne klonijo pod težo razmer, temveč naj z zaupanjem v božjo pomoč rade vršijo delo v svojih družinah in v naši skupnosti.

Pozdravila je zastopnice novo ustanovljenega odseka v Ramos Mejiji ter jim želela mnogo lepih uspehov pri njihovem delovanju.

Prva je podala poročilo tajnica Zveze — Nadaljevanje na 4. strani

SLOVENC V ARGENTINI

Nad. s 3. strani

ze gđ. Renata Sušnik. V preteklem letu je imela Zveza 14 rednih sej in 11 sej z vsemi zastopnicami krajevskih odsekov. Odposlala je 75 dopisov, prejela 20 pism. Zveza čestita organizacijam ob njihovih jubilejih, enako spremnja vsa dogajanja v naši skupnosti.

Nato je poročala blagajničarka Zveze ga. Marta Jelocnik. Zveza je imela v pretekli poslovni dobi 1.915.215,20 novih pesov prometa. Dvakrat je oskrbeli naše rojake s posteljino in enkrat s brisačami po ugodnih cenah, enako z orehi in rozinami. Pomagala je Slovenskemu zavetišču in pripravila štirikrat pakete z živili za potrebne rojake.

Naslednje poročilo je podala kulturalna ref. ga. Ruža Šuc. Zveza je priredila sedem predavanj (predavatelji so bili: ge. Lina Matičič, in Mira Ecker, Milan Magister, ga. Marija in Karel Mauser, msgr. Orehar in dvakrat Miloš Stare).

Za božič je bila v San Martinu prireditve „Slovenski božič v Argentini“. Septembra meseca je priredila Zveza praznovanje 10-letnice svojega delovanja. Slovenske mladenke so pod vodstvom ge. Anke Savelli-Gaser podarile koncert, govoril je Vlado Voršič. Zveza je priredila dve oddaji na slovenski radijski uri. Na dan zvezine obletnice je pel mladinski zbor iz San Justa pod vodstvom A. Selana. Govorila je ga. Milka Pezdirčeva. Na materinski dan je v imenu Zveze govorila ga. Mirjana Bailec-Voršičeva. Materam pa je čestitala deklica Pavlinka Voršič.

Nato je podala poročilo socialna referentka Zveze, ga. Milka Pezdirčeva. Njeno poročilo bomo objavili pozneje.

Po njenem poročilu so poročale zastopnice odsekov in predsednica Lige žena-mati iz San Martina. Iz vseh teh poročil je razvidno, kako plodno je bilo delo naših žena v preteklem letu.

Sledil je nato razgovor o bodočem delu v naslednjem letu. Žene so sklenile, da bodo še v naprej prirejale vsakomesečna predavanja in sicer pod geslom „Slovenka v sodobnem času.“ Prvo predavanje bo imel msgr. Orehar in sicer 30. marca. Razširila bo dobro-

delno delovanje in vzdrževala zvezo z rojakinjami, ki žive izven Buenos Airesa in Argentine.

SAN MARTIN

Sklep slovenske šole

Slovenska osnovna šola škofa dr. Gregorija Rožmana v San Martinu je v soboto, 4. decembra zaključila šolsko leto z leno šolsko prireditvijo, ki je bila istočasno tudi materinska proslava... Začel jo je predsednik šolskega odbora Janez Petkovšek. Najprej so se na domovnem odru, ki je bil okrašen s slovensko zastavo, sliko škofa Rožmana in velikim srcem, zbrali najmlajši šolarji in podali pesmi: Mi smo Cielbani, Mamico rad imam, Moja punčka Donda, Svetlo sonce. Nato so otroci poklicali na oder svojo bivšo učiteljico go. Nino roj. Pristovnik, ki je prišla na oder s svojim otročičkom v naročju. Otroci so se svoji bivši učiteljici priskrbo zahvalili za njen večletni trud na tej šoli. Dolgo ploskanje je pokazalo, kako priljubljena je bila bivša učiteljica tudi pri starših.

Sledil je dobro podan prizor „Iz ljubezni do mamice.“ — Vsa šola je nato pod svodstvom svoje učiteljice petja ge. Marjete Boltežarjeve krepko zapela Zdravico in Zvonikarjevo. — Osmošolci so nato v zborni deklamaciji podali Cankarjevo besedo „Kako je Bog ustvaril Slovenijo“, ter „Pobratimijo“. Nato se je voditeljica šole gđ. Katica Kováč poslovala od letošnjih osmošolcev, jim čestitala in izročila izpričevala. Tajnik doma Rudolf Smersu pa je vsem absolventom v imenu doma izročil Hanzeličovo Naše življenje.

Letos so slovensko šolo v San Martinu končali: Mirjam Fišer, Joško Gobjak, Monika Jenko, Franci Petkovšek, Lučka Petkovšek, Ana Marija Podražaj, Iva Smersu, Joško Sušteršič, Marika Uršič, Pavlinka Voršič in Danijel Žagar.

Zaključni šolski prireditvi je sledilo miklavževanje, ki je prav lepo uspelo.

Občni zbor SFZ

Sanmartinski fantje, združeni v svoji fantovski organizaciji, so imeli v petek, 31. novembra svoj redni občni zbor, ki ga je v odsotnosti predsednika vodil

Miha Potočnik. Odborniki so podali poročilo o svojem delu v pretekli poslovni dobi, zlasti o prireditvah, izletih in o finančnem stanju. Za predsednika je bil izvoljen Miha Potočnik, v odboru pa so še: Andrej Petelin, Jure Truden in Jože Jerman.

SOBOTA, 11. decembra:

Letna večerja SKAS-a ob 20. uri v Slovenski hiši. Vabljeni vsi starešine.

NEDELJA, 12. decembra:

V slov. zavetišču maša za rajne odbornike in člane, nato skupno kosilo. V Slovenskem domu v San Martinu po maši redni občni zbor.

Občna zbor ob 18. uri v Našem domu. V Slovenskem domu v Carapachayu po maši skupno kosilo „asado“.

SREDA, 15. decembra:

V Slovenskem domu v San Martinu božični sestanek Lige žena-mati ob 18.30. uri.

NEDELJA, 19. decembra:

Zvezna občna zbor SDO-SFZ v Slovenski hiši ob 10.30.

Zveza slovenski mater in žena prireja božično srečanje v Našem domu v San Justo ob 18. uri.

PETEK, 24. decembra:

SLOVENSKA POLNOČNICA ob 23. uri v Slovenski hiši.

BOŽIČ, 25. decembra:

V Slovenskem domu v San Martinu božični zajtrk.

PETEK, 31. decembra:

V Slovenskem domu v San Martinu silvestrovanje s sodelovanjem orkestra „Zlata zvezda“ (biv. Planika).

DRUSTVENI OGLASNIK

Šolska počitniška kolonija bo potovala z vlakom in sicer 26. decembra zvečer s postaje Retiro. Prosimo, da čimprej plačate prvo polovico zneska za stroške kolonije.

Zedinjena Slovenija že petnajsto leto organizira otroško počitniško kolonijo v kordobskih gorah. Vsi vemo, kako velikega pomena za slovensko skupnost so prav počitnice otrok v popolnoma slovenskem okolju, ob slovenski pesmi in besedi. Gotovo je kolonija veliko pripomogla k povezavi naših otrok in k navdušenju za vse slovensko.

Da ne bi bil nihče prikrajšan, posebno ne tisti, ki jim materialna sredstva ne dopuščajo, da bi se teh počitnic udeležili, je odbor ZS organiziral poseben Počitniški sklad. Zato se obra-

čamo na vse, ki so dobre volje, da bi nam pomagali pri uresničenju tega načrta.

Darove sprejema društvena pisarna.

Slovenska vokalna skupina „Karan-tanija“ bo spremljala mašo na TV Canal 11 v nedeljo 12. decembra ob 10.15.

Zveza žena in mater priskrbo vabi na vsakoletno božično srečanje, kjer bomo skupno praznovali

Slovenski božič v Argentini

Prireditev bo letos v nedeljo, 19. decembra, ob 18. uri v Našem domu v San Justo.

Vsi rojaki in družine iskreno vabljeni!

SDO Moron SDO

Občna zbor

Sobota, 18. decembra ob 19.30

Lepo vsi vabljeni

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

specialist za ortopedijo in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pta. baja Capital Federal Tel. 41-1413

Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17. do 20. Zahtevati določitev ure na privatni telefon 628-4188.

ODBOR ZAVETIŠČA DR. GREGORIJA ROŽMANA

vabi vse rojake k sv. maši za pokojne odbornike in člane.

Po sv. maši kosilo

Nedelja, 12. decembra ob 11.30 uri.

15.33

To je novi urnik za radijsko oddajo ob nedeljah na radio Antartida

SLOGA OPOZARJA

Psmrtninska podpora ob smrti člana Sloge znaša \$ 60.000.— (pesos m/n 6.000.000.—), če je imel član vsaj 6 mesecev pred smrtjo vloženih v Slogi:

\$ 5.000.— do 30. leta starosti,

\$ 10.000.— od 31. do 50. leta starosti,

\$ 15.000.— od 51. leta starosti naprej.

Naložba je vedno na razpolago, prinaša lepe obresti, v primeru smrti pa je skupaj s posmrtninsko podporo takoj izplačljiva pokojnikovim svojcem. Podrobnejše informacije v naši pisarni:

Bartolomé Mitre 97, Ramos Mejía — v uradnih urah: ponedeljek, sredi in petek od 15. do 19. ure ali po telefonu 658-6574

RUTA 205 FTE. ESTACION TEL. 295-1197

AVDA. 25 de MAYO 136

ALMAFUERTE 3230 a 1 cuadra Municipalidad

AVDA. PAVON/H. YRIGOYEN 8854/62 TEL. 243-2291/3058 (Entre Boedo y Sáenz)

EZEIZA

C. SPEGAZZINI

SAN JUSTO

LOMAS DE ZAMORA

Opozarjamo, da imamo v Lomas de Zamora, v našem novem velikem lokalu, vedno na razpolago najfinjši pohištvo.

Ludvik Puš

NA DOLGO POT

Teden livanja v Salzburgu v takih okoliščinah je vreden spomina. Postal in ostal je najlepši, četudi najkrajši odlomek na dolgi poti v tujino. Mesto samo je kulturno srce v evropski sredini, slovenskemu človeku pa je bliže pri srcu še iz dveh razlogov: tu je nakopičen znaten del zgodovine, zlasti cerkvene, ki je segala na naše narodno ozemlje, saj je bila nekoč slavna in mogočna salzburska nadškofija zelo važna, odločilni dejavnik v razvoju verskih, pa tudi drugih razmer pri nas; na drugi strani pa lega mesta in njegova zunanja podoba s starim gradom in stolnico pod njim tako zelo spominja na Ljubljano, ljubljeno, da se človek tu skoraj počuti kot doma.

Po mestu sva hodila za razvedrilo in užitek ter obiskovala razne znamenitosti. Oglasila sva se pri ravnatelju semenišča, ki je bil nama dal pred leti gostoljubno streho in toplo besedo. Poiskal sem bivšega hofgartenskega kooperatorja Sebastijana, tedaj študirajočega za bogoslovno profesuro, da smo jo skupno pod njegovim večjim vodstvom mahnilo po znamenitih krajih starega mesta. Na slikoviti Nonnenberg na pobočju grajskega hriba sva se odpravila sama. Bilo je romanje na posvečen kraj, ne izlet. V sobici tega samostana je namreč trpel težke dušev-

ne muke naš dragi škof dr. Rožman. Nonnenberg v Salzburgu mora ostati gotovo vsakemu Slovincu sedaj in v bodočih generacijah blagoslovljen kraj. Je ena od postaj križevga pota, ki ga je s „križa težo“ prehodil cerkveni knez iz glavnega mesta Slovenije prvokrat in lahko rečemo edinkrat v obstoju ljubljanske škofije.

Lepi dnevi zmeraj naglo potekajo, pusti se pa vlečejo in jih ni konec. Kot bi mignil, je minilo od prihoda deset dni in je prišlo sporočilo, da je za naslednji dan odrejen posebni begunski vlak na tem prostoru glavnega kalodvora. Vse številke morajo biti na mestu ob tej in tej uri. In so bile. S tovrstniki so pripeljali zaboje in težke kovčke, med katerimi sem našel svoje. Med pregledovanjem prtljage je prišel k vlaknu prijatelj Ivan, s katerim sem bil v stalnih stikih in sem ga pričakoval. Bil je praktičen človek.

„Gotovo imaš kje v prtljagi kako deko. Odprti in jo vzemi ven. Noči bodo mrzle, vlak verjetno slabo zakurjen, lahko si nakopljeta nahod, da bo vajmučil na poti. Bolje drži ga, kot lovi ga,“ je modro svetoval.

„Mislim sem na to,“ mu odgovorim, „in sem se zaletel v veliko specialno trgovino za te reči ter sem našel — premislil! — čisto volneno odejo. V ča-

su splošnega pomanjkanja vsega — res nekaj čisto izrednega, ali ne?”

Za spomin na Avstrijo, kjer sva preživela polna štiri leta, sva ji nadela ime „Figl“ po možu, ki srečno regira kot kancler to deželo že vsa povojna leta in je morda tudi ta odeja sad njegove skrbi za ljudstvo.

In ta „Figl“ nama je zelo prav hodil. Ivo se je na široko zasmel, me ogledoval, in rekel:

„Nemara si tu kupil tudi klobuk, ki je imeniten.“

„Veš kaj, Ivan odstopil ga bom tebi, da ta boš imel za spomin. Kupil sem ga že pred letom dni v Innsbrucku, da bi imel kako pošteno pokrivalo, a nosil sem ga malo. Zdelo se mi je škoda stlačiti ga v kovček. Zato sem ga poveznil na glavo in se z njim ta teden šopirnil po Salzburgu, a sedaj je postal meni neraben. Nabavil sem si primerno kapo, ki mi bo dobro služila na poti, oseba pa na barki čez ocean. Klobuk je pa sedaj tvoj, če ga hočeš sprejeti.“

Snel sem ga s svoje glave in ga poveznil na njegovo. Bil je gologlav, in klobuka kar vesel. „Če ga res ne boš sam rabil, ga bom pa rad vzel za spomin,“ je še rekel.

Ivo v priznanje velja zapisati, da garnitura vlaka ni bila sestavljena iz živinskih vaonov, kakor je bila v tistih „asi“ še vedno navajala za prevajanje te vrste potnikov, ampak iz kar udabnih, velikih osebnih voz. Nlo jih je delo vrsta skunaj spetih in postavljenih na stranski tovarni tir, da bi sprejeli vso različne skupine razselje-

nih oseb iz vseh delov nesrečno razdejane Evrope. Oseb namreč, ki so se srečno pretokle skozi vse mogoče preiskovalne urade in komisije za vselitev v deželo, ki so jo mnogi imeli za obljubljeno deželo človeških brezdonskih aspiracij — Združene države Amerike. Na obrazih mnogih ljudi vseh starosti in raznih poklicev in narodnosti, ki so dolga štiri leta delili mnogo več hudega kot dobrega največ po raznih taboriščih v vseh treh zapadnih conah Avstrije, se je zrcalilo nekaj kakor zmagoslavja, usmev zadovoljstva in skoraj sreče. Sedaj končno stopajo na vlak s katerim bodo nastopili začetni del poti v obljubljeno deželo. Dolgo so čakali na ta trenutek in dolgo po njem hrepeneli, ko na vrnitev domov ni bilo več misliti.

Ne mogel bi reči, da so taka čustva obhajala tudi mene ali ženo. Bila so čudno pomešana, nerazločna, otopela. Če bi bil vlak potegnil proti domovini, kjer bi nas čakalo življenje svobodnih ljudi, bi bilo eno, a odpeljati se po svobodo daleč v tuji svet, to je drugo!

Nekaj predpoldne je bilo pri našem vlaku vse nared, dolga železna kača se je premaknila. Zdrsli smo po mostu čez Selzach in že bili na Bavarskem. Bogom, Avstrija, ki si nam dala prvi bežališče v težkih dneh! Spet smo pravi bežunci. V kateri pravzaprav? Prvič na Korško med brate, ki niso hoteli biti to. Drugič na Tirolsko med tujece po narodnosti in jeziku, ki so hoteli biti to. Drugič na irloško med tujece po narodnosti in jeziku, ki so hoteli biti to. Tretjič na ameriko, kamor se je bilo

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare

Redacción y Administración:

Ramón L. Falcón 4158

1407 Buenos Aires

Argentina

T. F. 69-9503

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga, dr. Fine Debeljak, Slavimir Batagelj in Tone Mizerit

Corre Argentino Central (B) FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
TARIFA REDUCIDA Concesión N° 382
Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 1.311.428

Naročnina Svobodne Slovenije za l. 1976 za Argentino: \$ 1.700.— (170.000), pri pošiljanju po pošti \$ 1.800.— (180.000); ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 20 USA dol.; obmejne države Argentine 12 USA dol.; Avstralija 25 USA dol.; Evropa 23 USA dol., ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 15 USA dol.; Evropa 17 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101 Buenos Aires, T. E. 33-7213.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires

Pta. baja, oric. z

T. E. 35-8827